

мразъ, който трая до пролѣтъта, а тога като се растъпи отъведнашъ, стана голѣмо наводненіе, което разваля много къщя п мостове. Които беха край водите оставяха къщатъ си и бѣгаха да се отървѣтъ, но една воденичарска фамиліа като се забиколи отъ сѣкаде съ водъ, не можа да побѣгни. Силните ледове удреха единъ слѣдъ другій воденичатъ и чѣпеха помалко отъ нея. На брега стояха безчетъ хора и гледаха со жалостъ выканіе то на воденичареката фамиліа, но никой не се наемнѣваше да и помогни, защото, силното удреніе на ледовете секого устрашаваше. Найпослѣ излезна единъ страненъ человекъ съ прости селенски дрехи, влезна поскоро въ еднѣ рыбарскѣ враницѣ (каице) и отиди благополучно до воденицата, но враницата неможеше да земни повече отъ двама, за това се завърна три пѣти и извади сичкатъ фамиліа, която состояше отъ шесть дѣшны. И щомъ изнеси найпослѣдните на край-а, тосъ часъ единъ голѣмъ ледъ удари воденичатъ силно, и я строши. И доде гледаха сичките хора на развалената воденица, този странникъ се отдалечи и изгѣби. Послѣ като го потърсеха и не се намери, секой се почуди на неговото благородно дѣло. Воденичарската фамиліа, която беше богата жаловашесе като неможи да награди своего избавителя, за това помоли общія на чалникъ дано го намери: Но той като не можи да го немери, рече на во деничарската фамиліа да не се скорби: Защото никое добро не остава безъ награжденіе, нито нѣкое зло безъ наказаніе.

Уч. Андрее! Какво познавашъ отъ тая повѣсть?

— Ан. Познавамъ чи странника направилъ голѣмъ добринъ, която останала безъ награжденіе.

Уч. Кой треба да награждава доброто и да на казва злото?